

ה'תשנ"ג, 1973, 12 באפריל, עמ' 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

”התורה היא לא רק חוקים, אלא גם חיים.”

התורה היא חיים

הייתי עם האחיות של הפנימייה St Joseph והאדון הכומר היה בקפלה, זה עתה סיימנו את המחרוזת ואת תפילת מנחה ; פתאום הרגשתי רוח מלטפת את הפנים. חשבתי שהדלת אך נפתחה, והיא שגרמה לרוח הפרצים עם החלון הקטן, אבל לא היתה זאת הדלת. אז הלכתי למצא את האדון הכומר שהיה על הכסא מולי ; שאלתי אותו אם הרגיש רוח, כי הדבר נדמה לי לא טבעי . הוא ענה לי שלא, ופתאום, אור הופיע במקום ארון הקודש, ומייד ישו הופיע כמו הפעם הראשונה שראיתי אותו, הידיים מושטות אלי כאילו לקבלני. היה זה נפלא ביופיו.
ישו אמר לי :

“הואילי בטובך להתקרב הלום”.

אז התקרבתי קרוב מאוד. ישו אמר לי :

“אמרי זאת בקול רם” :

“אני הראשון והאחרון והחי, וכול מה שניתן לך :

אני האהבה, השלווה, התחייה והחיים.

נשקי את האנשים הנוכחים פה באהבה ובחמלה לרע.”

אז נישקתי את האנשים הנוכחים.

“הואילי בטובך לומר את זאת” :

“Attendite, quod in aure auditis, praedicate super tecta. Per te Magdalena civitas Dozulea decorabitur Per Sanctam Crucem. Et aedificet Sanctuarium Domino in monte ejus. Terribilis est locus iste.”

Madeleine (שימי לב ! כול אשר תשמעי באוזניים, קראי אותו מעל הגגות. על ירך, Dozulé יהיה מקושט בצלב הקדוש, ושתבנה⁴ מקדש לאל על ההר שלו. כמה המקום הזה נורא !)

“נשקי את האדמה שלוש פעמים כחרסה לאי-הצדק.”

כאשר הרמתי את ראשי, ישו נראה עצוב מאוד, הוא הביט ארוכות בשלושת האנשים הנוכחים ואמר לי :

” אמרי זאת בקול רם לאנשים שאומרים את המחרוזת איתך” :
” מיהרי לבשר לעולם את אשר ראית ושמת בשמי. צוי את התגמון
לבשר את ההוראה שלי, כדי להקים את הצלב המפואר והמקדש של
ההתפייסות במקום המדוייק, שם.

Madeleine ראתה אותו **שש פעמים, ובואו למקום, כולכם בתהלוכה.**

לאחר מכן ישו הרים את הידיים מופנות אלי, אמר :

” כאשר הצלב הזה יוקם מן הארמה, אמשוך את הכול אלי.”

כאשר ישו אמר זאת, מבטו היה רחוק, כמעט מורם לשמיים.
 לאחר מכן הוא שם את זרועותיו ואת ידיו, כאילו לקבלני ואמר לי :

”הואילי לבוא לכאן כול יום שישי ראשון של החודש, אבוא
לבקרך עד להקמת הצלב המפואר.”
 לאחר מכן הוא נעלם.

המראה התשיעי

”שפחת האל תדבר שפה

זרה לה.”

יום השישי הראשון 6 לחודש יולי 1973 - בשעה 19:00.

אור, וישו הופיע בפני, כמו בפעם הקודמת במקום ארון הקודש, הידיים מושטות אלי לקבלני ; מבטו היה נפלא ביופיו, וחיוכו רך ביותר. כול זה יפה מאוד, עד שקשה לתארו. כמה רגעים לאחר מכן, ישו מרים את זרועו הימנית אלי ומניח את היד השנייה על חזהו.

הוא אומר :

"הואילי לומר את זאת" :

**"Misit Dominus Manum Suam et dixit mihi : Spiritus
Domini docebit vos quaecumque dixero vobis ."**

לי : רוח האל תלמד אותך כול אשר אמרתי לך.)

אחר כך, ודועו עדיין מושטת אלי וידו השמאלית על חזהו, הוא אמר לי :

**"לכי לומר בהגמוניה כול הדברים שאמרתי לך. ושפתת
האל תדבר שפה זרה לה."**

בלי לזכור אף מילה בלטינית שהאדון אמר לי מהתחלה, אמרתי לו :

"אבל, אדון, איני זוכרת עוד." אמר לי :

**"זכרי את דברי : תעידי בזכות שמי ולא תצטרכי להתאמן
לדעת מה תאמרי, כי אהיה איתך."**
ואז, ישו נעלם.

היה צריך, אם כן, ללכת לראות את ההגמון, ועל אף שישו אמר לי שאיני צריכה לחשוש, היססתי ; ומתי אלך ? לא אדע, ובכול זאת, היה עלי ללכת. לא אוכל ללכת לבדי; והכומר היה צריך להחליט. איני צריכה לעשות דבר בעצמי.

חודש אוגוסט 1973, היום השישי הראשון.

כאשר הגיעה השעה 18:00 בקפלה הקטנה, מול מקום הלחם הקדוש המוצג ליום השישי הראשון של החודש, רוחי היתה בשלווה גדולה ובשמחה. חיכיתי ל"ישו" בקוצר רוח, ישו האהבה שהואיל לבקרני ביום שישי הקודם. איזה אוצר, איזה יופי נפלא עיני וליבי מגלים בנוכחותו ! הדבר נמשך רק כמה דקות כול פעם, אך כאשר הדקות האלה בנוכחות ישו יימשכו לנצח, הו ! כמה מתוק ונפלא יהיה הנצח הזה באור ה"נהדר" הזה.

אבל כבר 19:00 השניות נראו לי איסופיות, חיכיתי עד השעה 19:45 ואז הבנתי שישו לא יבוא ; היה מאוחר מדי. ליבי היה עצוב מאוד, נדמה היה לי שהכל התמוטט.

חזרתי מהקפלה הקטנה בוכה כילדה.

כאשר חזרתי הביתה, ילדי שאלו אותי מה יש לי, לא עניתי להם. מזל שבעלי לא היה כאן. זה היה השבוע שעבד אחרי הצהוריים, והיה חוגר רק ב 21:30 הלילה הזה, כמעט לא ישנתי. מה יכולתי לעשות לאדון, שלא בא לבקרני, הרי אמר לי : "בכול יום שיש אבוא לבקר אותך"; וחשבתי בליבי, שאם לא בא לבקר אותי, זה משום שאיש, הבוקר דיבר איתי כמעט בקול רם מול מקום הלחם הקדוש, ואמר דברים, שלא היה צריך לומר, כי מה שאמר לי היה חסר נחמה-והתעצבתי, בגלל מקום הלחם הקדוש שהיה מולנו, וחשבתי ברגע זה שאני צריכה להתייחד בכבוד גדול לפני מקום הלחם הקדוש.

אחר כך, חשבתי גם, שזה משום שלא עשיתי מה שהאל ביקש ממני בפעם הקודמת. ישו אמר לי : "לכי לומר בהגמוניה את כול המילים שאמרתי לך", והדבר הזה לא נעשה.

למחרת בבוקר, הלכתי אל הכומר ואמרתי לו, שאני רוצה לומר בהגמוניה כול שהאל אמר לי לעשות, וזאת כמה שיותר מוקדם. זו משימה שעלי למלא, כי הרי האל ביקש ממני לעשות כן - ורציתי ללכת מהר, אני צריכה למלא את רצון ישו. הלכתי אם כן עם הכומר והאחות Bruno לראות חבר ההגמוניה, כפי שנתבקשתי על ידי ישו.

בלא לזכור דבר בלטינית היסטית, ואני מבטיחה לכם שלא ידעתי מה אומר לו, ואני מבקשת מהאדון לסלוח לי, כי אמר לי : "אהיה איתך". אכן, ישו היה איתי.

פתאום נזכרתי בכול המילים בלטינית שישו אמר לי מהתחלה ; רוח הקודש הנחתה אותי ; היא שהודיעה לי את הכול.

הייתי כולי נרגשת ומופתעת לראות איך, פתאום, יכולתי לומר את כול המילים הלא מזכרות האלה. אין לי כול השכלה, ואתם יכולים לחשוב שהלטינית היא שפה לגמרי זרה לי.

איני יודעת אם רוח הקודש רצתה בכך, אבל כאשר עליתי למכונית בצאתי מההגמוניה, אמרתי את הכול לאחות Bruno ולכומר, את כול המילים הזרות שהאל אמר לי מהתחלה. רוח הקודש, היא שהזכירה לי את הכול.

בלעדיה, לא הייתי מסוגלת להוציא מילה. ואני יודעת שהאחות Bruno והכומר היו

נרגשים לשמוע אותי.

בחזורי מ Bayeux הייתי שרוייה בשלווה גדולה.
 הייתי בעיקר מאושרת שביצעתי מה שישו ביקש ממני, והודיתי לרוח הקודש, בחזורי,
 על שהזכירה לי את הכול.
 בלעדיך, רוח הקודש, שום דבר אינו מתקיים, שום דבר אינו אפשרי, אנחנו רק חושך
 ואפילה. אבל כאשר את שלנו, הכול שמחה, הכול אהבה, הכול אפשרי.

המראה העשירי

**”שמחו, שמחו ללא הרף באל,
 כשפחת האל הנוכחת כאן
 שופעת בשמחה באור שהיא מגלה.”**

יום שישי 7 בספטמבר 1973 ב 19:05.

היו כמה אנשים בקפלה מול מקום הלחם הקדוש המוצג.
 כאשר הבחנתי באור, אבל הפעם במקום הלחם הקדוש, לא יכולתי שלא לצעוק בקול
 רם, כה מאושרת הייתי: ”הנה הוא.”

הייתי כה מאושרת, ישו לא ביקרני בחודש שעבר.
 מייד אחרי האור הזה, ישו מופיע כרגיל. הוא חיך אלי בחיוך כה רך. הוא אמר לי:

”השתחוו ו הצדיעי.”

אחר כך ישו אמר לי:

”אמרי זאת בקול רם”

” שמחו, ישו מנצרת, בן האישי שקם לתחייה פה לפני, מוקף אור.
 ידיו ופניו זוהרים כשמש. מבטו - אהבה וטוב לב. והנה מה שאומר
 הראשון והאחרון והחי, לכולכם העדים:

שמחו, שמחו בלי הרף באל כשפחת האל, הנוכחת כאן, שופעת בשמחה

באור שהיא מגלה.”

כמה שניות לאחר מכן :

"היו צנועים, סבלניים ורחמניים."

ישו, במבט חמוד יותר, אמר :

"נשקי את האדמה שלוש פעמים בחרטה לאי-הצדק."

כאשר הרמתי את הראש, אחרי שנישקתי את האדמה, לישו היה מבט עצוב מאוד. הוא מביט באנשים בכנסייה ואחר כך, המבט תמיד עצוב מאוד, רחוק, כאילו ראה את העולם.

שאלתי אותו למה הוא עצוב. ישו ענה לי :

"אני עצוב משום חוסר האמונה בעולם, משום פול אלה

שאינם אוהבים את אבי."

לאחר מכן ישו אמר :

"אמרי זאת בקול רם" :

"לכו פולם בתהלוכה למקום המדוייק שבו שפחת האל ראתה את הצלב

המפואר, וכול יום אמרו את התפילה הצנועה הזאת, ואחריה עשר

מחרוזות."

לאחר מכן ישו אמר :

"אמרי את המחרוזות בשלמות, כך שגם האנשים יאמרו אותה

איתך."

ישו הכתיב לי את התפילה, משפט אחר משפט, ומבטו היה עצוב מאוד ורחוק.

הנה התפילה שישו הכתיב לי לאט לאט :

"רחמנות אלי, לכול אלה המגדפים אותך.

סלח להם, אינם יודעים את אשר הם עושים."

"רחמנות אלי, על שערוריית העולם.

גאל אותם מרוח השטן."

**”רחמנות אלי לאלה המסנים לך עורף.
 תן להם את הטעם של סעודת הקודש.”**
**רחמנות אלי, לאלה שיבואו להתחרט לרגלי הצלב המפואר,
 שימצאובו את השלווה ואת שמחת האל שלנו, גואלנו.”**
**”רחמנות אלי, כדי שמלכותך תגיע, אבל גאל אותם, כי יש
 עדיין זמן-פי הזמן קרוב, והנה אני בא.
 אמן. בוא האדון ישו.”**

אחר כך אמרתי את המחרוזת כפי שהאדון ביקשני. ישו הביט בי בעצבות בעת שאמרתי
 את המחרוזת. לבסוף, בסיום המחרוזת אמר לי :

”אדון, הפץ בעולם כולו את האוצרות של הרחמנות האינסופית.”
 חזרתי על המשפט הזה כדי לסיים את התפילה. אחר כך ישו אמר לי :

”הואילי בטובך לתזור על דברים אלה :

**”Vos amici Mei estis, si feceritis quae Ego praecipio
 vobis.”**

(אתם חברי אם אתם עושים את מה שאני מבקש מכם.)

”כאשר תעירי בשמי, הואילי לומר את זאת.”

אחר כך, במבט עצוב ישו עזב אותי ונעלם.